

ватския соколски съюзъ Лазаръ Царъ, сочейки на събранитѣ отъ всички славянски земи соколи, — ето живитѣ образи на величественната славянска идея, ето нейнитѣ истински поборници, чийто юмрукъ се вдига за отбрана на своя домъ и родъ, чието сърдце бие за всички славянски братя отъ Уралъ до Кръконошъ, отъ Босфоръ до Синио море. Ето прѣдставителитѣ на соколството, тая велика славянска народна войска, която днесъ брои вече до стотини хиляди — не войници за да се биятъ, не стражари за да заробватъ и отнематъ чужда свобода, а юнаци и родолюбци, които отглеждатъ собствения си народъ за да бѣде той честитъ и свободенъ, като соколъ въ синио небо "... „Ето, добавя сжщия, „истинскитѣ апостоли на равенството, братството и свободата!“¹⁾

При тоя възгледъ върху соколството, въ поробенитѣ славянски земи въ сок. дружества влѣзватъ всички съзнателни родолюбци, всички най-добри синове на майка Славия: като почнешъ отъ писателя и професора дори до най-последния бѣденъ работникъ — всички тукъ сж обединени подъ знамето съ девиза: „благо на отечеството, благо на Славянството“. Съставени отъ хора изъ разни съсловия на народа, изъ разни слойове на обществото, тѣзи дружества се явяватъ най-пригодни за разпространяване въ тѣхъ и чрѣзъ тѣхъ идеитѣ за родолюбие, славянско братство. Падне ли една идея въ това общество отъ най-различни хора, тя най-лесно се възприема отъ тѣхъ и разпространява изъ всички кѣтове на срдата, въ която тѣ живѣятъ и се движатъ, отъ една страна чрѣзъ думата и дѣйствието на отдѣлнитѣ членове, а отъ друга чрѣзъ общи дѣйствия, ту въ

¹⁾ Виж. хърват. вѣстн. „Obzor“, бр. 231 и 233.